

Arrest

nr. 89 722 van 16 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2012 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van toegang met teruggedrijving van 10 oktober 2012, diezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 oktober 2011 om 17 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die loco advocaat I. FLACHET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 10 oktober 2012 toe op Zaventem in het bezit van een paspoort voorzien van een visum type D afgeleverd door de Belgische Ambassade in New Delhi. Ze werd echter bij haar toegang geïnterpelleerd door de grenscontroleambtenaar.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 10 oktober 2012 een beslissing tot weigering van toegang met terugdrijving. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“Op 10/10/2012 om 14.45 uur, is bij grensdoorlaatpost (...) door ondergetekende (...) de heer/mevrouw (...)

Houder van het document nationaal paspoort van Nepal nummer (...)

Afgegeven te (...) op (...)

Houder van het visum nr. (...) van het type D afgegeven door Belgische Ambassade in New Delhi

Geldig van (...) tot (...)

Voor een duur van 365 dagen, met het oog op [...]

Afkomstig uit Abu Dhabi met EY57

Op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd krachtens artikel 3, eerste lid of artikel 6 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende redenen: (...)

□ (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Het volgende document/de volgende documenten kon(den) niet worden overgelegd: Betrokkene verklaart naar België te komen in het kader van haar huwelijk met de genaamde K.(...) R.(...) B.(...) van Nepalese nationaliteit. Zij verklaart deze persoon te kennen vanaf 11.01.2012 en op 28.01.2012 met hem getrouwd te zijn. Haar echtgenoot zou enkele dagen na het huwelijk terug naar België zijn vertrokken en ze zou hem sindsdien niet meer gezien hebben. Ze is niet in het bezit van bewijzen van contacten (mailverkeer, brieven, telefoongegevens) sinds het vertrek van haar man. Betrokkene kan geen enkele toelichting geven omtrent het verblijfsstatuut en de familiale situatie (kinderen?/adres?/beroep?) van haar echtgenoot. Verder kan ze geen verklaring afleggen omtrent haar activiteiten (studie?/tewerkstelling?) tijdens haar voorgenomen verblijf op het Belgisch grondgebied. Er is een summiere kennis van elkaars leven en het voorgenomen gezinsleven. Afgaande op deze verklaring en de korte tijdsspanne tussen de kennismaking en het huwelijk en de effectieve contacten voor en na het huwelijk kan er worden aangenomen dat het huwelijk niet werd afgesloten in het kader van het uitbouwen van een gezinsleven.

(...)

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval

door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt betreffende het van rechtswege schorsend effect van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.3. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingen wet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadeerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt. (...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.4. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend,

dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.5. *In casu* werd verzoekster sedert 10 oktober 2012 vastgehouden op een welbepaalde aan de grens gelegen plaats met het oog op teruggrijping. De vordering werd ingesteld binnen de door 39/83 van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 5 dagen waardoor de gedwongen tenuitvoerlegging, die blijkens de gegevens uit het faxbericht van het terzake bevoegde bureau van de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 oktober om 22 u 15 in het vooruitzicht werd gesteld van rechtswege wordt geschorst.

3. Over het voorwerp van het beroep

3.1. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekster op 10 oktober 2012 niet enkel een beslissing van weigering van toegang met teruggrijping, maar tevens een beslissing tot nietigverklaring van het visum werd betekend.

3.2. Ter terechtzitting wenst verzoekster het voorwerp van haar beroep uit te breiden tot de beslissing tot “*intrekking*” van het visum omdat zij beweert dat zij geen kennis had van het feit dat de beslissing tot teruggrijping gepaard ging met een beslissing tot nietigverklaring van het visum.

3.3. De verwerende partij wijst er ter terechtzitting op dat haar rechten van verdediging in het kader van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid tot een minimum herleid zijn, waardoor zij zich verzet tegen de vraag van de verzoekende partij om het voorwerp uit te breiden. De raadvrouw van de verwerende partij wijst er ter terechtzitting ook op dat de beslissing waarbij het visum nietig werd verklaard eveneens op 10 oktober 2012 aan verzoekster ter kennis werd gebracht. Bijgevolg kan de verzoekende partij volgens haar niet dienstig aanvoeren dat zij hiervan niet op de hoogte was.

3.4. De Raad stelt enerzijds vast dat de verwerende partij dient te worden bijgetreden waar zij stelt dat de thans bestreden beslissing en de beslissing tot nietigverklaring van het visum op dezelfde dag ter kennis werden gesteld van de verzoekende partij. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat zij onmogelijk op de hoogte kon zijn van deze beslissing waardoor niet kan worden aanvaard dat het voorwerp van het beroep in deze fase van het geding wordt uitgebreid.

Het onderhavige beroep is enkel gericht tegen de beslissing tot weigering van toegang met teruggrijping.

4. Over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

4.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530). Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende

noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

4.2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 10 oktober 2012 van haar vrijheid werd beroofd. Het lijkt aannemelijk dat de behandeling van een eventuele vordering tot schorsing en nietigverklaring te laat zou komen waardoor het rechtsmiddel zijn effectiviteit dreigt te verliezen. De verwerende partij betwist overigens niet dat de verzoekende partij *in casu* diligent is opgetreden.

4.2.2. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

4.3. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

4.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

4.3.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort

geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.3. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Verzoekster stelt hierin het volgende:

“Artikel 8 van het EVRM erkent het recht op een gezinsleven.

Het staat vast in huidig dossier dat verzoekster volledig conform de Belgische wetgeving een visum D Gezinshereniging verkreeg.

Conform de Europese regels en de Belgische wet (zie de eerste middelen) heeft verzoekster recht om in België te zijn.

Het getuigt van een manifeste schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het proportionaliteitsbeginsel om verzoekster de toegang tot het grondgebied van België te weigeren hoewel zij het recht heeft om in België te verblijven en de wettelijke procedure volgde om naar België te komen en daartoe en visum bekam. De beslissing tot teruggedrijving is niet proportioneel met een eventueel nagestreefd doel en bovendien strijdig met artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Dat artikel omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie-, en gezinsleven,

Het rechtszekerheidsprincipe gebiedt de Belgische staat zich te houden aan beslissingen die zij genomen heeft. De Belgische overheden hebben het dossier van verzoekster reeds onderzocht en een visum verleend in het kader van de gezinshereniging aan verzoekster. De autoriteiten dienen zich daar aan te houden en kunnen niet gewoon aan de grens het visum niet toepassen, Dat getuigt van willekeur.

De autoriteiten worden door artikel 8 van het EVRM twee soorten verplichtingen opgelegd. Enerzijds worden ze gedwongen zich er van te onthouden het privé en familie leven van elk individu op welke manier dan ook te schaden. Bovendien moeten ze anderzijds ook actief reageren om elk individu in staat te stellen hun privé-leven te leiden.¹

Het is evident dat de familiehereniging van verzoekster beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM.

Volgens de tweede paragraaf van artikel 8 EVRM is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen,

Een eventuele inmenging moet verder de toets van het proportionaliteitsprincipe doorstaan. Dit principe stelt dat het noodzakelijk is dat het schenden van een recht de enige optie is om het vooropgestelde doel te bereiken en dat de maatregel bovendien de minst restrictieve manier is om dit te doen.

Het komt de autoriteit toe aan te tonen dat ze een juist evenwicht kan vinden tussen het vooropgestelde doel en de zwaarte van de aanslag op het recht op respect van het privé- en gezinsleven.

Het staat vast dat de uitvoering van de bestreden beslissing zeer vergaande gevolgen heeft voor het privé en familiaal leven van verzoekster. De bestreden beslissing staat absoluut niet in verhouding tot de zeer nefaste gevolgen voor verzoekster en het is volstrekt onduidelijk welk doel de Belgische autoriteiten wensen te bereiken met de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing geeft op geen enkele wijze aan welk doel er beoogd wordt met de

bestreden beslissing noch geeft de beslissing aan waarom een dergelijke inmenging nodig zou zijn in een democratische samenleving.

Het recht op privé- en familiaal leven van verzoekster moet tegen elke buitensporige inmenging beschermd worden, De bestreden beslissing is niet redelijk en schendt artikel 8 van het EVRM."

4.3.3.1. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

4.3.3.2. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

4.3.3.3. Zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen, staat het loutere feit dat aan verzoekster eerder een visum werd verleend er niet aan in de weg dat zij alsnog kan worden teruggedreven. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te beweren, houdt de toekenning van een visum niet in dat de dienst die belast is met de grenscontrole hierdoor gebonden zou zijn. De Raad merkt op dat verzoekster niet aantoont dat de gemachtigde van de staatssecretaris de binnenkomstvoorwaarden aan de grens niet zou kunnen verifiëren en de betrokkene desgevallend de binnenkomst kan weigeren.

4.3.3.4 Blijkens de gegevens van het administratief dossier heeft de gemachtigde van de staatssecretaris naar aanleiding van een interview op 10 oktober 2012 met verzoekster bij haar binnenkomst op het Belgisch grondgebied een aantal vaststellingen gedaan. Zo bleek dat verzoekster via derden in contact was gekomen met haar echtgenoot, en met hem op 28 januari 2012 gehuwd is, maar sindsdien geen contact meer met hem heeft gehad en niet op de hoogte is van een aantal belangrijke persoonlijke gegevens van haar echtgenoot. De gemachtigde van de staatssecretaris besloot hieruit dat het huwelijk niet werd afgesloten in het kader van het uitbouwen van een gezinsleven waardoor het reisdoel en de verblijfsomstandigheden van verzoekster onduidelijk zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster deze concrete vaststellingen, die de beslissing van weigering van toegang met teruggedrijving schragen, niet betwist noch weerlegt, waardoor zij niet aannemelijk maakt dat er te dezen sprake zou zijn van willekeur, zoals zij aanvoert, of van kennelijke onredelijkheid in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris.

Er werd geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel aangetoond.

4.3.3.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

4.3.3.6. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

4.3.3.7. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

4.3.3.8. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

4.3.3.9. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

4.3.3.10. *In casu* kan niet redelijkerwijs worden betwist dat het gaat om een eerste toelating op het grondgebied van verzoekster, waardoor er geen sprake is van een inmenging in het gezinsleven en het bijgevolg evenmin noodzakelijk is om de bestreden beslissing te toetsen aan de voorwaarden uit het

tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er dient aldus niet te worden ingegaan op de uiteenzetting in het middel omtrent de conformiteit van de beslissing met de voorwaarden die in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM worden gesteld.

4.3.3.11. In het licht van wat voorafgaat dringt zich enkel de vraag op of er te dezen voor de Belgische staat een positieve verplichting bestaat in het kader van artikel 8 van het EVRM om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te helpen ontwikkelen. Verzoekster beperkt zich tot de stelling dat het evident is dat de familiehereniging van verzoekster beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM. Ter terechtzitting geeft de raadvrouw van verzoekster aan dat het gezinsleven inderdaad nog niet bestaat, maar nog moet worden uitgebouwd. Zoals eerder aangehaald stelt de Raad echter samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen vast dat verzoekster de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet betwist. Het loutere feit dat aan verzoekster een visum werd verstrekt neemt niet weg dat de er bij de binnenkomst op het grondgebied mag worden nagegaan of zij nog voldoet aan de hieraan gekoppelde voorwaarden. Zoals reeds aangehaald blijkt uit de vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris, die door verzoekster niet worden weerlegd, dat het reisdoel onduidelijk is, waardoor er geen verplichting bestaat in hoofde van de Belgische staat om de nodige inspanningen te leveren om het toekomstige gezinsleven (verder) mogelijk te maken.

Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

Er werd *prima facie* geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, waardoor verzoekster geen ernstig middel heeft aangevoerd en er geen sprake is van een verdedigbare grief in de zin van artikel 13 van het EVRM zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM.

Aangezien uit wat volgt zal blijken dat verzoekster geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk heeft gemaakt, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoekster aangevoerde middelen te bespreken.

4.4. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

4.4.1. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert verzoekster in haar verzoekschrift het volgende aan:

“De uitvoering van de bestreden beslissing is voor verzoekster een emotionele schok en houdt een ernstige schending in van het recht op eerbiediging van haar privéleven.

Het terugdrijven van verzoekster zal onherstelbare emotionele, morele en psychologische gevolgen hebben voor verzoekster.

De Raad van State heeft met betrekking tot deze regelgeving reeds bepaald dat de schade die wordt veroorzaakt door het onrechtmatig raken aan fundamentele rechten als zwaar en onherstelbare schade moet worden aanwend. In een arrest van 1999 heeft de Raad van State verder gesteld dat elke aanslag op het privé- en gezinsleven een risico op zwaar en moeilijk te herstellen schade uitmaakt.

Belangrijk materieel en moreel nadeel het geval van onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissingen: gescheiden leefgemeenschap

De beslissing tot terugdrijving heeft tot gevolg dat verzoekster niet tot het Belgisch grondgebied wordt toegelaten.

De niet schorsing brengt onmiddellijk ernstige nadelen (er moet zelfs geen sprake zijn van schade, quod non) mee.

Dat een beslissing die onwettelijk is en met gefundeerd noch gemotiveerd totaal niet in verhouding staat tot haar recht op een gezinsleven zoals vermeld in art. 8 EVRM. Verzoekster benadrukt dat de ernst van haar in onderhavig vermelde middelen dermate groot is dat het mee in rekenschap dient genomen te worden bij de beoordeling van het thans ingeroepen moeilijk te herstellen en ernstig nadeel.

Manifeste wetsschendingen

Verzoekster stelt dat uit de middelen blijkt dat deze ernstig zijn en er manifeste wetsschendingen aanwezig zijn. In bepaalde gevallen kan dit gegeven op zich leiden tot het aanvaarden van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, Het feit dat opzichtens een burger manifest rechtsschendingen plaatsvinden kan op zich een voldoende reden zijn. om het nadeel te aanvaarden,

Verzoekster is van mening dat dit in casu het geval is rekening houdend met liet specifieke gegeven dat baar een visum is toegekend en dat zij er dus van kon uitgaan dat zij het recht heeft België binnen te komen.

Verbod tot restrictieve interpretatie van de voorwaarde moeilijk te herstellen nadeel

Verzoekster meent dat gelet op de hoger aangehaalde middelen zij recht heeft op de procedurele waarborgen zoals voorzien in de Richtlijn maar ook de procedurele waarborgen die voorzien worden in het Europees procesrecht en meer bepaald artikel 13 van het EVRM.

Dat de vraag zich opdringt of de voorwaarde van moeilijk te herstellen nadeel om te komen tot een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verenigbaar is met het recht van verzoekster op een effectief beroep. Verzoekster meent dat een gewone schorsing en een gewone procedure nietigverklaring te lang zullen duren om nog effectief resultaat te hebben.

Verzoekster meent dan ook dat huidige Vreemdelingenwet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toelaat de voorwaarde van "moeilijk te herstellen nadeel" te restrictief te beoordelen daar er een risico bestaat dat er geen effectief rechtsmiddel meer voorhanden is.

Dat ook de beginselen van het Europees procesrecht voortvloeiende uit art. 47 van het Handvest en de rechtspaak van het Hof van Justitie zelf geschonden zijn indien men zou overgaan tot een te restrictieve toepassing van de voorwaarde van moeilijk te herstellen en moeilijk nadeel.

Dat de kern van dit recht vervat is in de Rewe Comet formule , Een Europeesrechtelijk principe dat thans als de kern van het Europees recht wordt beschouwd.

Dat indien de voorwaarde moeilijk te herstellen nadeel te restrictief wordt geïnterpreteerd er sprake is van het virtueel onmogelijk of extreem moeilijk maken van het recht op beroep.

Om al deze redenen zal de verzoekende party een moeilijk te herstellen ernstig nadeel lijden, door de uitvoering van de bestreden beslissing,"

4.4.3. De beoordeling van de ernst van een moreel nadeel is in ruime mate het voorwerp van een subjectieve appreciatie in hoofde van een verzoekster wat evenwel niet belet dat verzoekster ervoor moet zorgen om zoveel mogelijk concrete elementen aan te voeren die de Raad moeten toelaten te beoordelen of hetgeen die partij persoonlijk ervaart inderdaad als het wettelijk vereiste ernstig nadeel moet worden aangemerkt (RvS 2 september 2003, nr. 122 466). De Raad stelt in de eerste plaats vast dat verzoekster in het kader van de bespreking van haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel gewag maakt van een emotionele schok en van onherstelbare morele, emotionele en psychologische gevolgen, maar dat zij geen enkel feitelijk element aanbrengt dat toelaat om de ernst of het moeilijk te herstellen karakter van dat nadeel in te schatten. Waar verzoekster stelt dat de beslissing een gescheiden leefgemeenschap tot gevolg heeft, merkt de Raad op dat de eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van de terugdrijving niet tot gevolg heeft dat verzoekster haar echtgenoot automatisch zou mogen vervoegen, zeker gelet op het feit dat haar visum op 10 oktober ook werd nietigverklaard. Bijgevolg kan de schorsing het bedoelde nadeel onmogelijk herstellen.

4.4.4. In zoverre verzoekster haar nadeel koppelt aan de door haar aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, kan worden verwezen naar de bespreking van haar vierde middel hierboven (zie punt 4.3.3.5 - 4.3.3.11). Aangezien geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt, kan verzoekster geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel puur uit de loutere bewering dat haar toekomstige gezinsleven in België zou worden bemoeilijkt.

4.4.5. Verzoekster stelt ook dat er in geval van manifeste wetsschendingen sprake kan zijn van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Samen met de verwerende partij merkt de Raad echter op dat verzoekster niet verheldert welke de manifeste wetsschendingen aanleiding zouden geven tot dit moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Waar verzoekster aanvoert dat er een visum is toegekend waardoor zij ervan kon uitgaan dat zij het recht had België binnen te komen, wijst de Raad er wederom op dat de loutere verstrekking van een visum de Belgische overheid niet het recht ontnemt om ter gelegenheid van de binnenkomst op het grondgebied controles door te voeren, waardoor dit nadeel niet bewezen wordt geacht.

4.4.6. Met betrekking tot het door verzoekster aangevoerde verbod tot een restrictieve interpretatie van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, verwijst de Raad naar de hierboven weergegeven conclusie met betrekking tot het ontbreken van een verdedigbare grief, gestoeld op artikel 8 van het EVRM, waardoor er *in casu* geen sprake is van een zogenaamd 'evident' nadeel. Verzoekster verwijst weliswaar naar de Rewe/Comet-doctrine, maar toont niet aan dat het nationale procesrecht de toepassing van het Europees recht in haar geval onmogelijk of uiterst moeilijk maakt.

Er werd geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

F. TAMBORIJN